

בְּאֵרֵי גְרִינְפֶּלְד הַיּוֹם הוּא זְמַן פְּרִיחָהּ. מֵחֵר זְמַנִּי.

*

כְּמוֹ הַפְּקַעַת נִפְרָם הָעֵבֶר מִטְבוֹר הַבְּרִיאָה
וְכַמוֹהוּ נִמְשָׁה מִמְכַמְרַת תּוֹלְדוֹת כְּאֲבִיו.
יֵשׁ זָרוֹת בְּגוֹפּוֹ וּבַחֲמֵר יוֹצְרוֹ יֵשׁ קְרִיעַת
יְצִירָה מֵאֲמֵן; יֵשׁ קְרֵבָה. בְּהַחֲלֵט, יֵשׁ קְרֵבָה.

מְרַהֵבָה בִּיפְיָה הַשְּׁתַבְרוֹת שְׁתִּיקָתוֹ הַקְרִיסְטָלִית
אֶל הַפְּרִיזְמָה כְּפוּיַת הַטּוֹבָה שֶׁנִּקְרָאת: הַיָּמִים.
יֵשׁ גְבוּרָה בִּישְׁרֵת מִבְּטוֹ לְבַהִירוֹת, שְׁפִטְלֵי
כְּמוֹס בְּתוֹכָהּ הַסְתוּס. וְאוּלַי: הַסְתַּמִּי.

הַחֲלוֹן הוּא דִּיוֹקָן שְׁעֵתוֹ הַיָּפָה שֶׁל הַזְּמַן:
הַיָּרֵחַ נִצְפָה בּוֹ, רוֹקַח עִם בְּרוֹשׁ מְזֻמָּה;
כְּמוֹ סְרֻטוֹט בֵּין עֲרָבִים עַל שְׁפַת הַזְּכוּכִית בְּמִקְצֵב
לֹא בְרוּר, יֵשׁ עֲדִין דְּבַר מָה עֲרַפְלֵי בְּמִקְצֵת.

*

הַיּוֹם נִבֵּל כְּאֵן זֶר שֶׁל אוֹרְכִידָאוֹת,
אוּלַי מְחַר תְּפָרַח הַחֲמַנִּית.
אוּלַי מְחַר בְּעִיר שֶׁלֹּא יִדְעָה עוֹד
מָה טַעַם מִפְּלָה — אֲדַע אֲנִי

מָה טַעַם בְּזָרוֹת אֲשֶׁר שׁוֹרָה
בְּגוֹף הַזֶּה, שְׁעַקְבִּיו — אֲכִילֵס;
בְּדַעַת, הַכוֹלֵאת בְּתוֹךְ עוֹרָה
אֲמַת גְּדוּלָה, גְּדוּלָה מִלְּהַכִּיל אֶת

עצמה בגוף סחוף זמן ושבע אלמות.
סחלב בודד זוקף גוף באון,
בבדלח של הנוזה מהבהבת
תקנה... מה טעם בסכוי אחרון.

אולי מחר אדע זאת. ואולי
תוך נסיעה תבט אלי העיר
בעד חלון אשר אטום הוא ל
געגועים. ניש אשר אעיר

שֶׁלִפְחוֹת אֶתְמוֹל פְּרָחִים הָיוּ לִי —
הֵיטָה גַם נְחֵמַת הַחֲמִנִית —
הַיּוֹם כִּכָּר אֵין לִי אֶקְסֵטְרוֹת שְׁכָאֵלָה.
הַיּוֹם הוּא זְמַן פְּרִיחָהּ. מִחַר זְמַנִּי.

לזרה

את מאוד ישנה בזרועות אפריון העפר.
נאמר לי שבאת ממקומות רחוקים מהזמן.
ערוכת מדורה, כמדמה, בשנות חשך, וכבר
תקומתך מהומה, ונדיך קרות, משום מה.

ועדין פסיפס הקיסוס מפסל בכתליך.
חרכי תשוקתך מתבדחים עם סדקי התריסים:
זה אני האוחז בשוליו הכהים של הליל
היפה האוהב את עצמו אהבת נרקיסים.

רוכסני עפעפיך קרועים מול זריחת אישונך.
על חזק עצבונך, מרפט. על שדיך ראשי.
נדיך כבדות בדי. תחושת משנה היא:
תחושתך נסתרה. רק פניך נראים מתשים.

וְאָנִי, אֲרִצוֹתֵי הַמַּעֲטוֹת מִתְחַזוֹת לְעַרְיָה,
וְעַרְי תּוֹסְסוֹת וְחַיּוֹת כְּאֶחָד הַקְּבָרִים.
זֹאת אוֹמְרָת, מְלֹאכֶת בְּרִיאָה מִתִּיכָה בְּכוֹרֶיךָ:
עֲבוֹרֵת הַבְּדִידוֹת נַעֲשִׂית כְּבָר בִּי־י אַחֲרִים.

זֹאת אוֹמְרָת, תִּשְׁפַּח אֶת הַכֹּל: אֵין פְּסִיפּס וְכֹתְלִים,
הַזְרִיחָה תִּתְאַחֵר; רַק לְבָנוֹ שֶׁל הַנְּאוֹן מְעִיר
שְׂאֲצִלְנוּ, שְׁלֵא כְּמוֹ אֲצֶלֶם, הַשְּׁמִים כְּחֹלִים,
וְהַשְּׁמֶשׁ שׁוֹקַעֵת בַּיָּם וּבּוֹקַעֵת בְּעִיר.

*

וְשֵׁם נִלְפַתִּי בְּזִמּוֹן מָה שְׁלֵא הָיָה כְּמוֹהוּ.
הַכֹּל הִכְתַּם: זְהֵרֹרִית. גְּאוֹת הַיָּם שְׁוּה.
יֵשׁ שְׁקֵט. יֵשׁ דְּבַר מָה נִסְתָּר בְּתֵהוּ אוּ בְּבֵהוּ,
דְּבַר מָה אָמִין: אוֹלֵי אֲמֵת. אוֹלֵי זֹאת אֶהְבֶּה.

שְׁמוֹרוֹת עֵינֵינוּ נִכְנָעוֹת, עַל מְקוֹמָן, לְאֵט
לְגַם הַזֶּה, שֶׁהִמְקוֹמִים קוֹרְאִים לוֹ לִילָה.
לְאוֹר כָּל זֹאת, אוֹלֵי כְּרָאֵי לְשִׁכְחָה, עוֹד מְעַט
אֶת אֲדָם נִצְנִי הַדְּבָרְכָן שְׁכַבְר הַחֲלוּ

לְפָרֵחַ. וּמִתִּי נִסְפִּיק לְמִדָּד בְּאִיזוֹ יוֹם
הַלִּילָה מִתְקַצֵּר בֵּין קוֹ הַיָּם לְקוֹ הַרְכֵס.
עוֹד לֹא גְלִינוּ אִם מוֹטֵב לְהִיּוֹת אוּ לֹא לְהִיּוֹת.
עוֹד לֹא הִרְחַנוּ נִיחּוּחוֹת שֶׁל סֵתוֹ וְשֶׁל שְׁלֹכֶת.

תִּשְׁלִיל תְּמוּנַת הַבְּרוּשׁ גְּלוּם בְּאֲדָרְתוֹ שֶׁל חֹשֶׁךְ.
אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁדָבָרִים גְּדוֹלִים יִקְרוּ הַלִּילָה.
פְּתָאוּם אֶת מִסְתוֹדְדָת עִם עֲצֻמָּךְ: אוֹלֵי לְנִטֵּשׁ אֶת
עֲצָמִי, בְּקִשְׁתִּי, כִּי כָּאֵן נִמְצָא הַחֲסֵד שְׂאִין דִּי לוֹ.

וְאִזְ צְחֻקָהּ. וְאִזְ נִדְמָה שְׁאִין דְּבַר נְכוּן
מְזֵה. קְרָאִי לִי וְאִדְעַ: הִיְתָה אוֹ לֹא הִיְתָה.
קְרָאִי אֶל אֱלוֹהֵיךָ וְנִרְאָה מָה הוּא יְכוּל.
בְּכֹל זֹאת מְקַנְנֶת בִּי אִמָּת לְאִמָּתָה.

*

עַל גְּגוֹת הַשָּׁנִים נִחְצְבוּ מְרַפְסוֹת עֵמוּסוֹת כְּוִנָּה,
בְּמִרְחָב הַמוֹגֵן נֶאֱגְרוּ כְּמָה לִיטְרִים סְכוּן מִחֻשָּׁב.
זֶה מִתְחִיל: בְּדַבְרֵךְ מָה לֹא חָשׁוּב, וּמְזֵה, בְּצוּרָה מְתוּנָה,
מִתְפַקֵּעַ. הַגִּיעַ הַזְמַן לְמִנוּסֵת מְאִי-כָּאן לְאִי-שָׁם.

וְעַכְשָׁו מֵאֲחֵר לְהַחְרִיב אֶת הַכֹּל וּמִקְדָּם לְהַקִּים:
הֶהְמוּן הַצּוֹבֵא עַל דְּלִתִּי לְחַפְשָׁנִי תְּשׁוּשׁ וּמוֹנָס.
"אִם אִמְצָא..." הוּא מִתְרַה, וְנִדְהֵם שְׁנִקְטַע בְּאֶחַת מִצְחֻקֵי:
אֵין מוֹצָאִים אֶת מְטֻמוֹן הַבְּרִיאָה מִתַּחַת לְאוֹר הַפָּנִס.

וְהַעִיר אֲזוּקָה וּמְרוּצַת הֶרְחֻבוֹת וְהַזְמַן מְחַכָּה לָּהּ
וְעֵינֶיהָ נְחוֹת עָלַי רִגַע אֶחָד וְדוֹאוֹת בְּמִרְחָב;
הַכֵּנֶת אֵין מִבִּין עֵמוּמָה, כְּמוֹ אֲנִטְנַת שְׁדָרִים מְקַלְקֶלֶת,
מִתְנוֹפֶפֶת בֵּינֵינוּ פִתְאוֹם וְנִשְׁמָטֶת לְפַל בְּאֶחַת.

נְתִיבִים צְדָדִיִּים נִחְסְמוּ. הַכֹּל תֵּם. וּמִתּוֹךְ כְּוִנָּה
פְּנִסֵי הֶרְחֻבוֹת מוֹאִילִים לְהַבְהֵב בְּשׁוּבֵי מְאִי-שָׁם.
זֶה נִגְמַר: בְּדַבְרֵךְ מָה לֹא חָשׁוּב, בְּרִכּוֹת, בְּקִשּׁוֹת עֲדִינָה.
וּמְזֵה מִתְעַצֵּם וְנִגְמַר, וּמִתְחִיל. וּמִתְחִיל עַכְשָׁו.